

при двѣшны тѣ имъ мнимы потомцы, кои сѣ изгубили произношение то имъ, и въ писмень и въ говорень си іазыкѣ, а на множество отъ тѣхъ и само то значение; примѣри: ὄρος—F-όρος=γόρος, бълг. *гора*; ὁδός—F-όδος=χόδος, бълг. *ходъ*; ἐτήρ—F-έτηρ=βέτηρ, бълг. *внѣръ*, (самскр. *vêtr*); ἕαρ—F-έαρ=βέαρ, бълг. *внѣръ*; οἶνος—F-οινος=βοίνος, бълг. *вино* и друг.

РАЗИСНЕНИЕ. Нѣкои си отъ новы тѣ еленисти, какъ то и Генадый, казвѣтъ чи и въ простогръцкы іазыкѣ іоште ся изговаряла дигама та какъ то: αἶμα, народъ по нѣгдѣ си казва γαῖμα; βαῦζει=βαβύζει, а въ рѣчь тѣхъ хᾱω народъ казва, хᾱβγω т. е. дигама та съхранила двойно то си старо произношение на β и γ, посрѣдѣ нѣколко си рѣчы изговаряны тѣхъ и до днѣсь отъ народа. А ные имъ прибавяме іоште нѣколко си рѣчы, дѣ ся вижда съхранена, какъ то ὀδεύω (произходѣшто отъ ὀδός—F-οδος) F-οδεύω кое ся е писало: F-οδεF-ο и произносило ся χοδέβο, и кое нашъ іазыкѣ произноси *ходѣж* безъ дигамѣ посрѣдѣ, а по нѣгдѣ и *одѣж*, какъ то въ Карлово и Калоферъ, безъ дигамѣ и отъ начяла; τρύβω—τροFω, бълг. *трыж*, χρύβω—χροFω, бълг. *крыж* безъ дигамѣ.

Забѣлѣшка. Въ българскы нашъ іазыкѣ ся вижда въ нѣколко си рѣчы, въ начяло и посрѣдѣ, той-зи гласъ изоставень, какъ то: одаръ и в-одаръ, ода или уда и в-ода, в-уда; улыи и в-улыи, оденица и в-оденица, осакъ и в-осакъ, охчена и в-охчена свѣшть; ждица и в-ждица, осемъ и в-осемъ; унукъ и в-унукъ или внукъ, жзель и в-жзель, жтрѣ и в-жтрѣ*); нѣ тукъ трѣба да внимаеме чи и нѣкои си рѣчы ся съставени отъ вы отрицательно, кое по нѣгдѣ си е изоставено и да не мыслиме чи и то е дигама. н. п. сѣрбскы казвѣтъ удова, българскы довица и вдовица (жена безъ ижжа остала), а то е стара рѣчь въдова, (какъ то е съхранено на влашкы названъ іазыкѣ), и на самскр. іазыкѣ ся види видѣва (съставено отъ ви отриц. и отъ дѣвава=дадена,) неудадена мѣжю.

Въ тыя рѣчы видѣхме чи в въ нѣкои си рѣчы, изъ начяла, ся изоставѣа по нѣгдѣ си, а по нѣгдѣ си ся изговаря; нѣ освѣнь в въ българскы іазыкѣ и х ся по нѣгдѣ си изоставѣа, въ нѣкои си рѣчы, а по нѣгдѣ си ся изговарѣа, какъ то: -ѣти (поѣмати, ловити) по нѣгдѣ си ся изговарѣа вати, а на нѣгдѣ си му сѣа прибавѣа и х и казвѣтъ хвати, а по нѣгдѣ си фати; аба (бало, сукно народно), по нѣгдѣ си ся изговарѣа х-аба. (Забѣлѣжительно е чи и францужкы е *habi*=дрѣха) и тѣа е наша българска рѣчь, а нѣ турска какъ то нѣкои си мыслижтъ; хъртъ (хъртка) по нѣгдѣ си ся изговарѣа ьртъ и друг. Отъ тыя ся вижда іавно чи и въ нашъ іазыкѣ тии гласове по нѣгдѣ си ся изоставѣа, нѣ по нѣгдѣ си сѣштествужтъ, штото нѣсѣ ся изгубили отъ іазыка ни.

Еленисти тѣ за съгласнѣ тѣхъ буквѣ ρ, коѣ въ общтѣ носи знакъ ρ а кога ся удвоѣава посрѣдѣ рѣчы тѣ, пѣрва та носи знака ρ, а втора та ρ н. п. ρήμα, ἐπίρρημα и друг., за тѣхъ буквѣ ништо нѣсѣ доказали. Кога то зѣмиме за примѣръ рѣчь тѣ ράκος, (παλαιὸν καὶ σχισμένον φόρεμα=старо и

*) Забѣлѣжительно е какъ въ рѣчь тѣ внѣтрѣ ся е съхранило старо то произношение ж-ьн. жтрѣ=ьнтрѣ, в-ьнтрѣ, внѣтрѣ отъ дѣ въ другы тѣ Славѣаны внѣтрѣ.